

Arrest

nr. 296 796 van 9 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 januari 2023, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 28 juni 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 17 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.01.2023 werd ingediend door:

Naam: [D.]
Voorna(a)m(en): [C.]
Nationaliteit: Turkije
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.01.2023 opnieuw verblijfsrecht aan met zijn vermeende Belgische echtgenote [A.D.] [...] in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt: "§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)"

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden loonfiches voor de periode december 2022 tot en met februari 2023 overgemaakt. Op die fiches staan de volgende nettolonen vermeld:

- December 2022: 1.190,04 + 450 euro voorschot = 1.640,04

- Januari 2023: 1.021,94 + 400 euro voorschot = 1.421,94

- Februari 2023: 783,90 + 100 euro voorschot = 883,90

Deze lonen komen neer op een gemiddelde van 1.315,29 euro gemiddeld maandloon voor de referentiepersoon wat ruim onder het bedrag ligt zoals bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Betrokkene maakt verder ook eigen loonfiches voor de maanden september en oktober over. Echter kunnen deze niet in aanmerking worden genomen om te bepalen of hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Gezien niet aangetoond werd dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoeftanalyse te worden gemaakt.

Te dien einde werden volgende stukken overgemaakt:

- Huurcontract van de woning die betrokkenen thans betrekken

Blijkens deze huurovereenkomst kan vastgesteld worden dat de huurprijs ten tijde van het afsluiten van de huurovereenkomst 515 euro bedroeg.

Er werden verder geen andere stavingstukken omtrent de vaste en variabele kosten voorgelegd bij de aanvraag.

Er zijn geen objectieve gegevens bekend omtrent de uitgaven die betrokkenen maandelijks moeten doen voor nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's, afbetaling van lopende kredieten, ... Verder beschikt de DVZ ook niet over recente gegevens

over het inkomen van betrokkene zelf. Zodoende ontnemt betrokkene de DVZ de mogelijkheid om over te gaan tot de door de wet voorschreven behoefteanalyse. Betrokkene kan daartoe bijvoorbeeld rekeninguittreksels overmaken waaruit het maandelijks bestedingspatroon van zijn gezin blijkt. Zelfs indien aangenomen wordt dat betrokkene zelf nog steeds over +/- 1.300 euro kan beschikken uit eigen tewerkstellen, dan nog volstaat het feit dat betrokkene en de referentiepersoon over een gecombineerd maandelijks inkomen van ongeveer 2.600 euro beschikken niet om te concluderen dat dit inkomen voldoende is om te voorzien in hun behoeften.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dat, al[s] gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote, die hoogzwanger is, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grond-gebied te verlaten dd. 28 juni 2023, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat er in casu door verweerder geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd.”

2.1.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden geduid dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht en dus niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privé- of gezinsleven. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk dat een gezinsleven met zijn partner enkel in België mogelijk zou zijn. Het gegeven dat verzoekers echtgenote de Belgische nationaliteit heeft vormt als zodanig geen element dat toelaat te oordelen dat hij zijn gezinsleven niet elders kan verderzetten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een gezinsleven in Turkije of een ander land niet tot de mogelijkheden zou behoren, dit te meer omdat zijn echtgenote ook banden met dit land heeft. De Raad dient er ook op te wijzen dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). In deze omstandigheden kan niet worden geoordeeld dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag in te willigen of dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt op de volgende wijze toegelicht:

“2.1

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de volledige inkomsten van verzoeker en zijn echtgenote samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag en waarom deze samen niet kunnen beschouwd worden als het beschikken door verzoeker over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Dat immers beiden over inkomsten beschikken en deze samen zeker en vast dienen beschouwd te worden als het beschikken over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Verweerder stelt volledig onterecht dat de bestaansmiddelen van verzoeker zelf niet kunnen aanmerking worden genomen opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter Vw.

Verweerder verwijst dienaangaande naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 dd. 24.10.2019 en naar het arrest van de Raad van State nr. 240.164 dd. 12.12.2017, nr. 243.504 dd. 30.10.2020 en nr. 249.056 dd. 15 februari 2021.

Verzoeker is evenwel van oordeel dat de term “beschikken” in artikel 40ter, § 2 Vw. door verweerder te strikt werd geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling.

2.2 De in artikel 40ter, § 2 Vw. vervatte bepaling dat de (statische) Belg, die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-echtgenoot moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 september 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging “op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dit werd “essentieel” geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd “onverantwoord” geacht, “want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160).

Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23).

De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

2.3

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen, zoals vervat in artikel 40ter, § 2 Vw. betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, “Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt”; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13).

De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 Vw. in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat “in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld” (B.64.6).

De regeling, ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn.

2.4

Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

2.5

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, “het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft

op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd" (punt 72).

In zijn arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelde in zijn arrest dat "uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene" (punt 40).

Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat "uit het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn" (punt 41) en dat het "aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland" (punt 42).

2.6

Zoals supra reeds gesteld, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen "wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen". Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermindering van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

2.7

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin "de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht" (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

2.8

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest RvV nr. 249.056 dd. 15.02.2021 waarin de Raad stelde dat verweerder de term "beschikken" in art. 40ter Vw te strikte interpreteert waar het principieel weigert het inkomen van de aanvrager mee in rekening te brengen.

In zijn arrest dd. 15 februari 2021 benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nogmaals dat het de wil was van de wetgever om Belgen en derdelanders aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen en dat ook art. 40ter Vw. geïnterpreteerd moet worden in overeenstemming

met de rechtspraak van het Hof van Justitie in arrest br. C-302/18 : met name de herkomst van de bestaansmiddelen, bedoeld in de Gezinsherenigingsrichtlijn, is geen beslissend criterium.

2.9

In arrest nr. 254.820 van 20 oktober 2022 verduidelijkt de Raad van State (RvS) dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij gezinshereniging met een Belg rekening kan houden met inkomsten die de Belg op regelmatige en stabiele wijze ontvangt van een familielid, bv. via een domiciliëringsopdracht.

Volgens de RvS gaat het dan kennelijk om 'eigen' bestaansmiddelen van de Belg ook al zijn ze ontvangen van een familielid. Uit recente rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ) over langdurig ingezetenen.

In een recent arrest dd. 20 juni 2023 is [...] de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de inkomsten van een derde (in casu betrof het de inkomsten van de aanvrager zelf) niet kunnen uitgesloten worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

2.10

Gezien voorgaande kon verweerder de bestaansmiddelen van verzoeker zelf niet buiten beschouwing laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon.

De bestreden beslissing schendt derhalve het art. 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, het artikel 40ter Vw., het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht,

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

2.2.2.1. Waar verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die, in casu, – samen met de aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel – dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat de echtgenoot van een Belgische vrouw, die geen gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer, een recht op verblijf kan laten gelden. Deze echtgenoot dient dan evenwel te bewijzen dat de Belgische vrouw die hij wenst te begeleiden of te vervoegen voldoet aan de volgende voorwaarden:

"1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt."

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de eigen inkomsten van zijn Belgische echtgenote niet toelaten te oordelen dat zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft slechts aan van oordeel te zijn dat verweerder onterecht oordeelde dat de inkomsten die hij zelf verwerft ingevolge een tewerkstelling, die hij aantoonde door het voorleggen van een arbeidsovereenkomst en loonfiches, niet in aanmerking kunnen worden genomen bij het bepalen of de in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde is vervuld.

De Raad moet evenwel opmerken dat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet voor interpretatie vatbaar is, aangezien hierin expliciet is bepaald dat het bewijs moet worden geleverd dat “de Belg” beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker kan, gelet op deze duidelijke wetsbepaling, niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat ook rekening moet worden gehouden met zijn inkomsten.

In dit verband kan ook worden verwezen naar het standpunt dat het Grondwettelijk Hof heeft ingenomen in het arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019. Het Grondwettelijk Hof stelde het volgende:

“B.10.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verlenen van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging, zodat het niet zonder redelijke verantwoording is dat de financiële situatie van de gezinshereniger en niet die van zijn echtgenoot bepalend is. Het is immers slechts op grond van de situatie van de gezinshereniger dat de betrokken echtgenoot een verblijfsrecht kan bekomen, ongeacht de financiële middelen waarover hij beschikt.”

Ook de Raad van State gaf reeds duidelijk aan dat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend beschikt, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 13 maart 2020, nr. 247.310; RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 8 april 2020, nr. 247.380).

In het arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 stelde de Raad van State daarenboven dat dezelfde regel geldt wanneer de gemachtigde overgaat tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen.”

In zoverre verzoeker aanvoert dat uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat het begrip “bestaansmiddelen” waarnaar in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt verwezen eenzelfde invulling moet krijgen als hetzelfde begrip dat kan worden teruggevonden in artikel 7, eerste lid van de richtlijn 2003/86/EG, merkt de Raad op dat verzoeker zelf aangeeft dat het Hof van Justitie van de Europese Unie wat betreft de bestaansmiddelen-vereiste in het raam van voormelde richtlijn heeft geduid dat het door deze richtlijn vereiste geïndividualiseerd onderzoek inzake de bestaansmiddelen “betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd” (HvJ 6 december 2012, nr. C-356/11 en C-357/11, § 72). Zijn toelichting laat dan ook niet toe te concluderen dat verweerder een incorrecte invulling aan dit begrip heeft gegeven.

Het gegeven dat de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet van belang is, wat impliceert dat deze niet noodzakelijk afkomstig dienen te zijn uit arbeid, doch een andere herkomst kunnen hebben (rente, alimentatie,...) doet geen afbreuk aan het feit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verwijst naar de bestaansmiddelen van de Belg en dat ook in artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG wordt verwezen naar de inkomsten van de gezinshereniger. In het arrest nr. 254.820 van 20 oktober 2022 heeft de Raad van State in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, geenszins geoordeeld dat verweerder, bij het beoordelen van de bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de inkomsten van de derdelander die een recht op gezins-hereniging laat gelden in aanmerking moet nemen. De Raad van State heeft uitdrukkelijk gesteld dat “het stabiele en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen dient [...] te worden beoordeeld in hoofde van de referentiepersoon, die ze ontvangt.” (eigen onderlijning)

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zich baseert op een te beperkte of verkeerde lezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar een arrest van de Raad dat geen precedentswaarde heeft of naar een aantal arresten van de Raad van State die niet relevant zijn laat hier niet anders over denken.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.2.2. Gelet op het voorgaande – en los van het feit dat deze richtlijn hoe dan ook niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie – kan ook niet worden vastgesteld dat artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend drieëntwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK